

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Lukáše Pišvejce a Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Work Opportunities, s. r. o.**, se sídlem Malešická 2679/49, Praha 3, zastoupena JUDr. Jiřím Matznerem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2024, čj. 8251/1.30/24-5, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2025, čj. 6 Ad 1/2025-83,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2025, čj. 6 Ad 1/2025-83, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ze dne 5. 4. 2024, čj. 21114/10.30/22-11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. d) a g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném do 31. 3. 2023 (dále také jen „zákon o zaměstnanosti“), jehož se dopustila tím, že nejpozději v den nástupu konkrétních zaměstnanců neinformovala Úřad práce ČR o jejich nástupu do zaměstnání. Tím žalobkyně porušila § 87 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Dále se žalobkyně měla dopustit toho, že pronajímala pracovní sílu v podobě svých konkrétních zaměstnanců, aniž dodržela podmínky pro zprostředkování zaměstnání. Tím měla žalobkyně zastřeně zprostředkovávat zaměstnání podle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, čímž porušila § 14 odst. 3 písm. b)

zákona o zaměstnanosti. Na základě těchto jednání byla žalobkyně shledána vinnou z přešupků podle § 140 odst. 1 písm. d) a g) zákona o zaměstnanosti a byla jí udělena pokuta ve výši 6 510 000 Kč.

[2] Městský soud v záhlaví uvedeném rozsudkem žalobu zamítl. Předně uvedl, že část žalobní argumentace obsažená v doplnění žaloby ze dne 6. 1. 2025 byla uplatněna opožděně, tudíž se jí věcně nezabýval. Konkrétně šlo o žalobní body týkající se nesprávného hodnocení výpovědí osob přítomných na místě kontroly; rozporu závěrů žalovaného s obsahem správního spisu; nedodržení zásady materiální pravdy; nesprávného vypořádání odvolací argumentace žalovaným a nedostatečnosti kontrolního protokolu jako důkazního prostředku.

[3] Městský soud dále neshledal důvodnou obecně vystavěnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Dále se městský soud neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že by závěry obsažené v napadeném rozhodnutí byly projevem přehnaného formalismu ze strany žalovaného, resp. že by žalovaný dostatečně nezhodnotil individuální okolnosti projednávané věci. I ohledně těchto žalobních bodů městský soud konstatoval, že jejich značně obecná formulace znemožňuje jejich podrobnější vypořádání. Pokud se jedná o námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu, pak městský soud rovněž uvážil, že žalobní argumentace je stižena takovým stupněm obecnosti, který neumožňuje, nad rámec odkazu na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí stran této otázky, bližší reakci. Městský soud dále uvedl, že konkrétní žalobní argumentace týkající se tohoto žalobního bodu byla uplatněna až po lhůtě pro podání žaloby, tudíž se jí pro opožděnost nemohl věcně zabývat. Městský soud rovněž dovedl, že správní orgány řádně odůvodnily výši uložené pokuty. Jestliže žalobkyně poukázala na jiný případ, v němž došlo k uložení nižší pokuty při naplnění skutkové podstaty téhož přešupku, pak na zákonnosti úvah stran výše sankce v nyní posuzované věci není tento jiný případ podle městského soudu způsobitý nic změnit, neboť v odkazované věci byl skutkový stav diametrálně odlišný.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobkyně („stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Podle stěžovatelky je závěr městského soudu o opožděnosti žalobních bodů obsažených v doplnění žaloby nezákonný. Stěžovatelka má za to, že v nyní posuzované věci skončila lhůta pro podání žaloby nikoliv v neděli 5. 1. 2025, jak nesprávně dovozuje městský soud, ale až v pondělí 6. 1. 2025, tj. v den kdy městskému soudu doručila rozhojnění žalobních bodů. Podle stěžovatelky je rozsudek v důsledku tohoto pochybení rovněž stižen vadou nepřezkoumatelnosti. Stěžovatelka dále v kasační stížnosti a jejím doplnění shrnula obsah své žalobní argumentace, kterou městský soud věcně nevypořádal, týkající se pochybení při zjišťování skutkového stavu, a upozornila na judikaturu Nejvyššího správního soudu podporující důvodnost jejich tvrzení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Předmětem úvah Nejvyššího správního soudu je posouzení, zda městský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže se pro opožděnost věcně nezabýval žalobními body uplatněnými v doplnění žaloby.

[9] Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. platí, že *„rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby.“*

[10] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. věta první platí, že *„žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem.“*

[11] Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. věta první platí, že *„lhůta určená podle měsíců končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty.“*

[12] Konečně podle § 40 odst. 3 s. ř. s. platí že *„případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.“*

[13] Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovatelce doručeno dne 5. 11. 2024. Konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby ve smyslu právě citovaného § 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 2 a 3 s. ř. s. tudíž připadl na pondělí dne 6. 1. 2025. Městský soud se tedy měl žalobní argumentací obsaženou v doplnění žaloby ze dne 6. 1. 2025 věcně zabývat, neboť byla učiněna v rámci koncentrační lhůty ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s.

[14] Jelikož však městský soud tímto způsobem nepostupoval a žalobní body v doplnění žaloby nesprávně posoudil jako opožděné, zatížil svůj rozsudek vadou nezákonnosti. V důsledku toho je napadený rozsudek také odvozeně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádal s řádně uplatněnými žalobními námitkami (ve vztahu k námitce opominuté viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS).

[15] Nejvyšší správní soud se proto nezabýval polemikou stěžovatelky obsaženou v kasační stížnosti týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu v nyní projednávané věci. Jedná se o otázku, kterou vzhledem k důvodné kasační námitce a nevypořádané (řádně uplatněné) žalobní námitce v dalším řízení musí nejprve posoudit městský soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, v němž podle odstavce čtvrtého téhož ustanovení bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[17] Městský soud v novém rozhodnutí rovněž rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. ledna 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu